

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOYS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

EL MES DELS AMORS

CRONICA

Allà ahont menos se pensa salta... un compositor. No sempre ha de saltar una llebra destinada á morir al primer tret; devegadas es un artista que fá de cassador ab un acert extraordinari, fi'antse l' éxit al sarró, entre la sorpresa general del públich desprevingut.

Tal es lo que ha succehit ab l' ópera *Artús* estrenada á *Novedats* lo dimecres de la senmana pasada.

Apuntin un nom á la llista dels qu' están destinats á ser alguna cosa.

¿Preguntan quín nom?

El de Amadeo Vives.

Aixís com el moviment se demostra caminant, lo talent de un compositor se posa de relléu, sometent á la sanció del públich alguna de las sévas obras: de la proba 'n naix lo judici, y en lo judici públich, quan es favorable y unánim, enfonzas primeras arrels, l' arbre fructuós de la reputació artística.

Amadeo Vives es molt jove, y ben pochs festejadors del éxit comensan com ell ab tan bona fortuna. Saludemlo, donchs, com una hermosa esperança.

L' autor del *Artús* es un desheretat. Sos pares eran forners de Collbató, un poble de pessebre pintorescament agrupat al péu de las penyas montseratinas. Allá vá transcorre la seva infancia: l' escola de primeras lletras de Collbató es l' únich establiment d' ensenyansa que ha pogut freqüentar. No cal extranyarse de que ab una base de instrucció tan restringida haja pogut arribar fins á compondre una ópera, qu' está cridant avuy l' atenció del públich: los rossinyols de las ubagas de Montserrat no van á estudi y marvellan ab sos cants deliciosos.

Amadeo Vives vingué sent encare noy á Barcelona: tenia bona veu y comensá á cantar en algunas escolanías. Qui conega la música que acostuma á executar en las nostras iglesias, difícilment s' explicarà com en una atmósfera tan enrarida puga expandirse una vocació. Y no obstant, la de Amadeo Vives, sens dupte per ser i nata, per formar en ell una especie de segona naturalesa triunfá dintre de aquella pobresa, de aquell raquitisme de medis. Los arbres de bona sava plantats en un lloch estret y ombríu, veuréu que s' estiran fins á trobar la llum del sol. Aquest es lo cas del autor de *Artús*.

Orle de pare y mare, sense recursos, havéntsela de campar renosament, donant llissóns, escrivint obras d' encárrech, lluytant ab sa cama y son brás deformats pel raquitisme, apart de algunas curtas llissóns que li donaren los mestres Pedrell y Joseph Ribera, tot lo que sab, s' ho deu á sí mateix.

Llegint y estudiant, observant y sentint, formantse un gust y un criteri, comunicant sas juvenils efusions á altres companys somniadors com ell mateix, los uns músichs, los altres alumnos de la Universitat, apayvagant ab la febre del ideal, las miserias y escassedats de la vida material, es com ha anat desarrollant las envejables condicions de son talent, es com ha anat enfilantse, al igual que l' arbre, fins á trobar la llum del sol.

Y hem de confessar que 'l primer fruyt de aquest arbre es exquisit.

Al constituhirse l' actual companyia lírica de *Novedats*, Amadeo Vives sigué contractat com á mestre de coros.

—Jo també tinch una ópera—li digué al empresari—una ópera en sis actes y un epílech.

—Escúrsila y mirarém de posarla—li digueren.

Per lo regular los que comensan á escriure pel teatro no pecan may de curts. En aquest cas se trobaren Trullol y Planas, autor del libre, y l' Amadeo Vives, encarregat de posarlo en música. La llegenda del rey *Artús*, novelisada per Walter Scott, té tela no per una ópera sola sino per una trilogía completa pel istil de las de Wagner. Sigué necessari retallar y refundir, y á pesar de tantas eliminacions, encare té un excés de materia. Se sol dir que lo que abunda no danya; pero aquest aforisme no té aplicació al teatro, ahont la abundancia excessiva pot ser causa de fastidi y de fracás.

No 'ns proposém examinar lo libre, que si bé abunda en excelents situacions musicals, té en cambi defectes de alguna monta, com el de resoldre 'ls dos actes primers ab duos amorosos algun tant cohibits, que constituheixen dos situacions sino enterament idénticas molt consemblants.

En cambi l' acte tercer té molta pasta: dels dos quadros de que 's compon, podrian ferse'n dos magnífichs actes. En lo quadro primer esclata ab gran vigor dramátich la continguda passió de Lancelot y Genoveva, á la qual posa fi la soptada presencia del rey Artús. La situació es magnífica, lo treball del músich, admirable, y allí es ahont se va resoldre l' éxit de l' ópera.

Com si no n' hi hagués prou ab aquest duo sugestiu, l' *intermezzo* basat en una cansó popular de la terra, armonisada ab una gran riquesa de tons, forma una página hermosa, qu' es á la vegada que una realitat artística una bella esperança de la possibilitat de que tinguém ópera catalana.

Segueix la gran escena del torneig, precedida de la delicadíssima cansó del trovador que 'l públich aplaudeix ab entussiasme, al sentirhi 'ls perfums de nostras flors boscanas.

Y per últim, en l' epílech, tan ben concebut, com magistralment desarrollat, s' hi veu la ma de un mestre, que sense reminiscencias, ni imitacions, conservant sempre un istil propi, segueix ab aplom y seguretat las retjadas del colós de Bayreuth.

¿Qué mes se necessita per triunfar?

L' éxit insegur y fret dels dos actes primers, se determina potent en lo tercer y en l' epílech, precisament allà ahont lo libre li ofereix situacions teatrals mes claras y vigorosas. Se diria que 'l compositor s' ha anat creixent en lo seu treball, cobrant novas forsas al avansar. En los combats, es l' estors y l' acert dels últims moments els que decideixen la victoria.

No criticaré jo al compositor per haver posat música catalana á una llegenda com la dels caballers de la Taula rodona, que transcorra en un país del Nort. Amadeo Vives desitjava ensenyar lo que sent respecte á música, y lo que d' ell hi ha qu' esperar, lo día que puga disposar de un bon libre apropiat á sos gustos y preferencias regionalistas.

Ho ha conseguit... y al alcansarho se 'ns ha anunciat com l' autor de l' ópera *Canigó*.

Allà es ahont esperém veure'l... ¿No hi haurá una empresa á Barcelona que 's presti á satisfer la legítima espectació dels filarmónichs, donant amparo á l' obra que un compositor de verdader talent, ha forjat ab tant carinyo, al calor de la fé y del entussiasme?

P. DEL O.

ÍNTIMA (!)

Anant un d' excursió al Coll va, caure ab tan poca gracia,

que.... res, que fa quinze días
que s' está curant las nafras.
Y—¡Veyeu si no es extrany!—
día ell quan explica 'l lance.—
vaig rebre 'l trastasso al Coll....
iy 'l mal el tinch á la cama!

JOAN PALOMO.

ROBA BARATA

El sastre Coll—per forsa l' han de coneixe al famós sastre Coll, del carrer del Pi—acaba de dinar y 's disposa á pendre café. Ha menjat bé y al repassar el diari ha observat que la *bolsa* puja. 'S troba, per lo tant, en la mes hermosa disposició d' ánim en que un sastre, y hasta un que no ho sigui, pot trobarse en los nostres días

Per xó quan la criada, que en aquell moment entra al menjador conduhint la fumant cafetera, li diu que al recibidor hi ha un jove que ab molta insistencia pregunta per ell, el senyor Coll, qu' en altrás ocasions s' hauria alsat de mal humor ó hauria fet respondre al jove que s' esperés ó que tornés un' altra hora, contesta alegrement sense girarse:

—¿Qu' es un parroquiá?

—Me sembla que no; jo, al menos, no l' he vist may.

—Donchs.... digali qu' entri.

—¿Aqui?

—Sí: veurá com prencn café.... y hasta, si conech que ja n' ha pres, soch capás de convidarlo.

El senyor Coll comensa á remenar el sucre que 's fon en la tassa, y al sentir els passos del jove qu' entra, 's tomba.

—Deu lo guard.

—Deu lo guard: dispensi que no m' haji mogut. Estava á punt de pendre café, y com ara es época de tanta feyna.... No li dich si es servit, porque suposo que....

—Gracias, ja n' he pres. Jo venia....

—Prengui asiento. S-gui y expliquis.

—En pocas paraulas está dit tot. Jo necessito un traje d' istiu.

—Es lo que actualment passa á tothom. ¿Y voldria que jo li fes?

—Si senyor: pero hauria de férmel en unas condiciones, que.... no sé si li semblarán aceptables.

—¿En vintiquatre horas potser?... Es imposible.

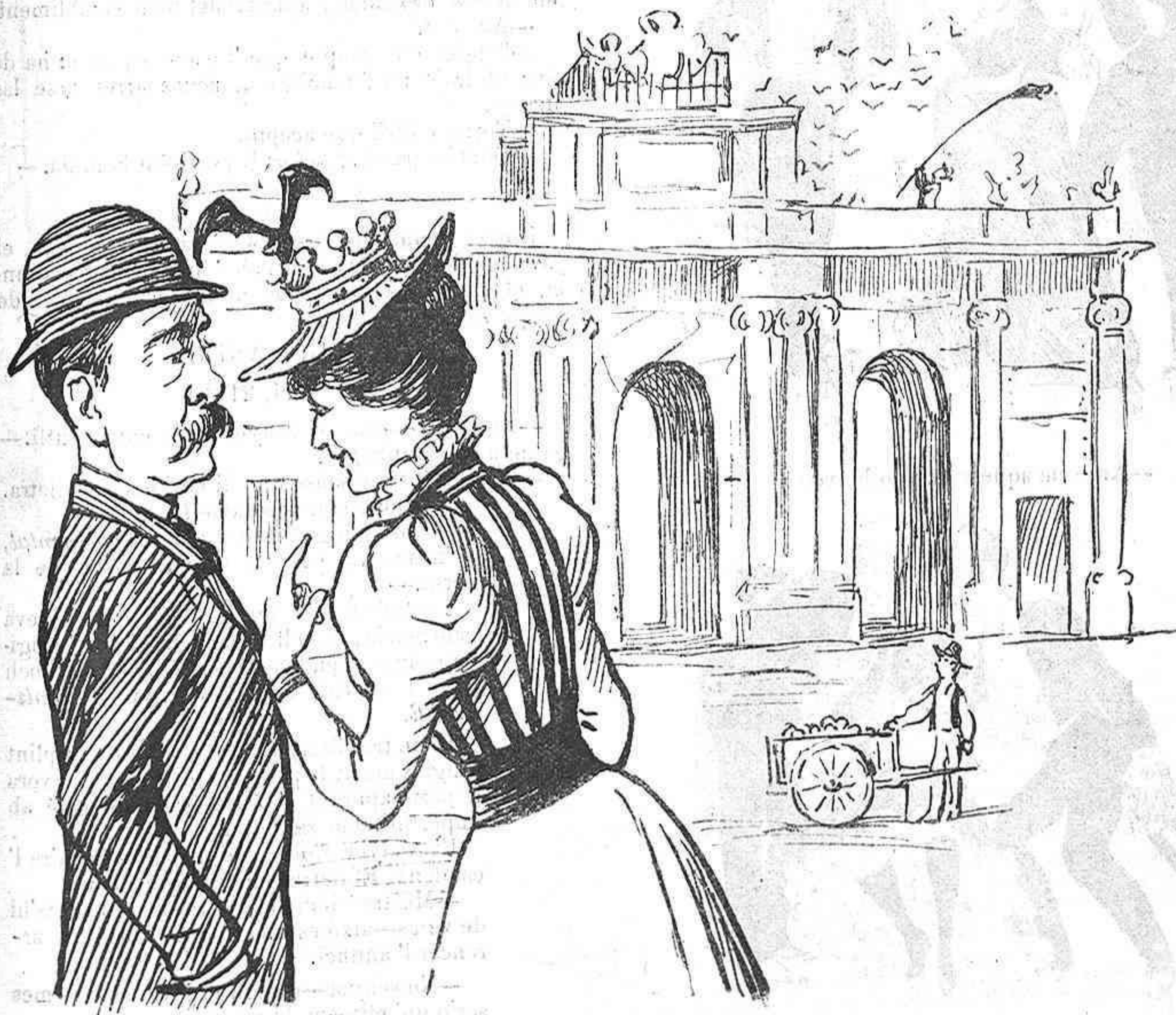
—No, lo de las horas encare es lo de menos. Lo que jo desitjaria es que 'l traje fos.... no sé cóm expressarme...

—¿Elegant? ¿Tallat á la *dernière*?...

—Tampoch es aixó.... tampoch....

El senyor Coll, una mica impacient, s' acosta la tassa als llabis y mirantse al desconegut de reull, murmura ab certa sequedat:

INSPIRACIONES ARQUITECTÓNICH-MUNICIPALS

—Devia quedar descansat, eh, senyor Falqués, después d' haver rumiat *aixó!*....

UN PETÓ FUSTRAT
Ó QUI JUGA NO DORM

—Quan repari que aquest bada...

—Ara que aquest llus no ho veu...

—¡Que vaji de gust, Tenorios!...
—Au, com us aprofiteu!...

—Vosté s'explicarà, donchs.

—Net y clar—fa 'l jove, arrossegant la cadira y acostantse una mica mes al sastre:—val mes que ho digui de cop, sense embolichs ni circumloquis: lo que á mí 'm convindria, lo que jo necessito.... es un traje completament gratis, de franch.

Com si un camálích li hagués trepitjat un peu, el sastre deixa la tassa y estirantseli tots els muscles de la fesomia, 's gira en rodó.

—¿Que parla de serio?

—Tan de serio com pot parlar un home que necessita indispensablement un traje y no té un céntim.

Davant de tanta formalitat barrejada ab tan insólita franquesa, el senyor Coll adopta 'l partit de posarse á riure.

—¿Sab—li diu—que aquesta proposició encare no me l'havía feta may ningú? De gent que m'han fet fer roba de franch, n'he conegut bastanta; pero ¿dirm'ho per endavant? Aquest es el primer cas, li juro.

—Pues aquí veurá vosté l'honradés de la persona y la bona fé que guía 'ls meus passos. Me convé un traje d'istiu, m'es impossible pagarlo; pero, aixó sí, per obtenirlo de franch, estich disposat á acceptar totas las condicions que vosté tingui á bé imposarme.

—¿Totas?—fa 'l senyor Coll, rumiantne socarronament una de las sevas.

—¡Totas!—respon el jove, ab l'accent de la mes perfecta sinceritat.

—Donchs, escolti; li faré 'l traje gratis, ab una sola condició ¡una sola!

—Sigue la que sigui, firmo en blanch.

—Al mitj de l'esquena de l'americana, li posaré en lletras brodadas l'anunci del meu establiment.

—Acceptat.

—Tingui en compte que 'l pacte es serio: ha de dur el traje ab l'americana, sense arrencarse las lletras.

—Torno á dirli que accepto.

—Donchs passi al taller; li pendré la mida.—

* * *

Dugas senmanas després d'aquesta escena, el jove reb el traje convingut, ab l'indispensable anunci, clavat á l'esquena y fet ab lletras retalladas de panyo negre:

COLL, SASTRE

PI, 24, 1.^a

—Aquí 'l té—diu el senyor Coll entregantli:—paraula es paraula ¿eh?

—Portaré 'l traje sense que hi falti una sola lletra.

—¿Quán pensa posársel?

Demá. Vingui al mitj día al *Continental*, y 'm trobará prenent café al costat de la porta.—

Impacient per veure l'efecte de la seva ocurrencia, qu'ell mateix califica d'originalíssima, l'endemá 'l sastre Coll en lloch de pendre café á casa se'n va al *Continental*.

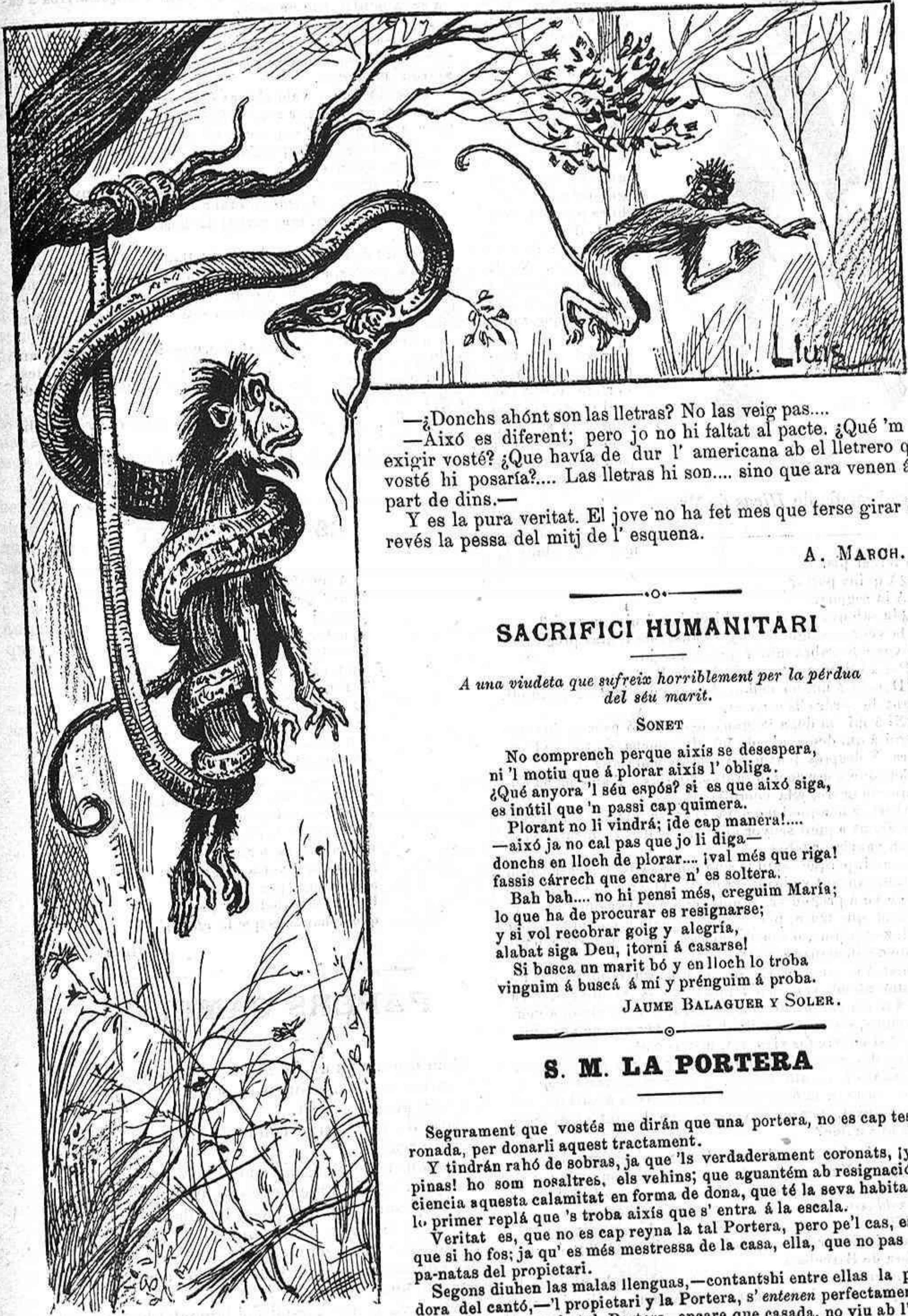
D'un tros lluny veu al jove, que cumplint religiosament la paraula s'está assentat vora la porta apurant l'últim glop de café ab imperturbable serenitat.

El senyor Coll s'hi acosta y li mira l'esquena. El lletrero ha desaparegut.

—Mestre—li diu el sastre, formalisants'hi de veras—aixó es una estafa. Vosté ha arrencat l'anunci.

—No senyor—respon el jove, encare mes serio qu'ell:—no hi arrencat res.

CAPRITXO ZOOLOGICH

—¿Donchs ahónt son las lletras? No las veig pas....
 —Aixó es diferent; pero jo no hi faltat al pacte. ¿Qué 'm va exigir vosté? ¿Que havia de dur l' americana ab el lletrero que vosté hi posaría?... Las lletras hi son.... sino que ara venen á la part de dins.—

Y es la pura veritat. El jove no ha fet mes que ferse girar del revés la pessa del mitj de l' esquena.

A. MARCH.

SACRIFICI HUMANITARI

A una viudeta que sofreix horriblement per la pèrdua del seu marit.

SONET

No comprench perque aixis se desespera,
 ni 'l motiu que á plorar aixis l' obliga.
 ¿Qué anyora 'l seu espós? si es que aixó siga,
 es inútil que 'n passi cap quimera.
 Plorant no li vindrá; ¡de cap manera!....
 —aixó ja no cal pas que jo li diga—
 donchs en lloch de plorar.... ¡val més que riga!
 fassis cárrech que encare n' es soltera.
 Bah bah.... no hi pensi més, creguim María;
 lo que ha de procurar es resignarse;
 y si vol recobrar goig y alegría,
 alabat siga Deu, ¡torni á casarse!
 Si busca un marit bó y en lloch lo troba
 vinguim á buscá á mí y prénguim á proba.

JAUME BALAGUER Y SOLER.

S. M. LA PORTERA

Segurament que vostés me dirán que una portera, no es cap testa coronada, per donarli aquest tractament.

Y tindrán rahó de sobras, ja que 'ls verdaderament coronats, ¡y d'espinas! ho som nosaltres, els vehins; que aguantém ab resignació y paciència aquesta calamitat en forma de dona, que té la seva habitació en lo primer replá que 's troba aixis que s' entra á la escala.

Veritat es, que no es cap reyna la tal Portera, pero pe'l cas, es igual que si ho fos; ja qu' es més mestressa de la casa, ella, que no pas el papa-natas del propietari.

Segons diuhen las malas llenguas, —contantshi entre ellas la planxada del cantó, —l propietari y la Portera, s' entenen perfectament, y.... ballan sols, ja que la tal Portera, encare que casada, no viu ab l' home, ó per millor dí; l' home no viu ab ella; tal vegada, per lo molt difícil que li fora, donat lo génit que ella gasta.

Perque, mirin que té bemols, la cosa!
 Jo 'm creya que la missió de una Portera, consistia en vigilar qui puja ó baixa de l' escala; tenir aquesta lo més neta possible, pendre 'ls recados; recullí 'ls diaris dels vehins; etcétera....

Desde Adam fins als nostres propis días,
 el fet se repeteix exactament.
 ¡Hasta la perdicó dels pobres micos
 prové de la serpenti!

MAIG

Nova brotada de *Hicas* de María.

Pero á la *qüenta*, vaig equivocad de mitj á mitj: ja que la Portera de la casa en que jo visch, ho fa completament al revés tot.

Primerament, may sabrá ahont se fica, perque lo que es á la Porteria, no li veurán may; y si algun rato hi es, no's creguin pas que hi sigui per vigilar, que hi es per tafanejar.

D aixó si que 'n pot donar lli-sons á qualsevol. No fa molts dias, baixava jo l' escala, y vaig recullir aquest diálech:

—¿Ahont va vosté? —preguntá la Portera, mentres se li posava al davant com si li volgués interceptar el pas, á un senyor de port bastant decent.

—¿Ahont vaig? —digué aquell senyor tot admirat.

—Al tercer pis.

—¿A quina porta?

—A la segona....

—¿Ja sab qui son els que hi viuen á n' aquest pis?

—Ja veurá, —digué el senyor cansat de tantas preguntas. Aixó vosté ho sabrá millor que no pas jo.

—Per xó li pregunto.... —insistí la Portera.

—¿Donchs á mí, no 'm dona la gana de dirli! —replicá ell, acabant de perdre 'ls estreps.

—¿Ni á mí 'm dona la gana de deixar-lo passar, fins que 'm digui á qui demana! —digué ella amenassant-lo ab l' escombra. Y després fent una rialla de mofa afegí:

—Com que avuy corran tants *granujas*.... l' amo m' ha donat aquesta ordre, y la cupleixo.

Per sort, á n' aquell moment entrava á la escala, 'l vehí del pis ahont aquell senyor anava; que de lo contrari, no se pas com haurían acabat.

En cambi, perque vegin lo que son las cosas: á casa tot lo dia estant tancant y obrint la porta. Quan no es lo parayguer que ve á preguntar si tenim cap paraygua per adobar, es el xicot que truca, per veure si volem escombras á deu y á quinze céntims, ó son els pobres, que l' un darrera l' altre, venen á demanar caritat.

De manera, que á n' els que la Portera 'ls hi hauria de preguntar ahont van, á n' aquets, no 'ls hi diu res; y en cambi á n' els parents ó coneguts que s' encaminan á veure 'ls vehins, els hi posa mil obstacles per que no hi vegin.

¡Ah....! si encare fos aixó sol, menos mal.

L' altre dia, com de costum, vaig enviar la minyona per que 'm baixés á recullir 'l diari, y la *excelentissima senyora Portero*.... va tenir la barra de dirli que tornés á baixar hi al cap de un quart, perque llavors, estava llegint el folletí. ¿Qué 'ls hi sembla?

—¡Oh! y un' altra cosa. De recados, no n' admet.... que no sigui pagant. Y ab tot y aixó.... ¡encare 'ls pren malament! Tenia jo un conegut, que cada dos per tres, venia á donarme un *sablusso*, y cansat de rebre tantas *sangrias*, vaig dir á la Portera que quan vingués un subjecte aixís y aixís.... (li vaig donar las senyas ben detalladas) li digués que jo era fora de Barcelona.

—A l' endemá truca á la porta, obro, y 'm trobo ab aquell fulano, que 'm venia á donar la corresponent lliçó d' *esgrima*.

—Aixís que surto de casa, dich á la Portera:

—¿Quan ha vingut aquell home, que no li ha dit, lo que li vaig dir?

—Si senyor: li he dit que quan vingués ell, vosté m' havia dit que li digués que era fora de Barcelona; pero ni menos

m' ha volgut creure, y s' ha enfilat escalas amunt....

Pero per cas xocant, el que li passá al vehí del segon pis, un dia que plovia. L' home 's trobava al carrer sens paraygua, quan la pluja l' va sorprendre, aixís es que arribá á casa seva mullat com un peix.

Al entrar á la escala, la Portera li digué al véurel:

—¿Al-a amigo! Com s' ha mullat...

—Sí, una mica massa.... —contestá 'l vehí: —Ara me n' aniré á mudar-me.

Al sentir que 'l vehí s' anava á mudar, la Portera no va tenir prou camas, per anar á ferho sapigué al propietari de la casa, y aquest al cap de poch rato, 's presentava al jaquilino del segon pis, preguntant-li quinas queixas tenia per cambiar de domicili.

—Pero senyor meu; —digué 'l vehí, plé d' estranyesa. —Si jo no 'm cambio, ni penso ab tal cosa.

—Donchs, miri; ara mateix la Portera acaba de notificarm' ho.

Resultat de tot aixó, que 'l vehí digué á la Portera que s' anava á mudar, referint-se á la roba perque la portava mullada, y la Portera 's creya que ell volia dir que 's mudava de pis. Ab aixó.... ¡ja ho veuen si n' es de *célebre* aquesta dona!

Una cosa dech advertirlos; y es, que si may la necessitan, no li diguin, ni la cridin per Portera, perque no 'ls contestará; y si 'ls contesta, será per dirlos que no se 'n diu de Portera, que 's diu Pepa.

Per mes que jo crech que molt millor seria dirli: S. M. la Portera....

Y encare aquest títol.... ¡no fora prou per ella!

LLUÍS G. SALVADOR.

ES MOLT CERT

A un afamat baylari
lo aná á veure un gran pöeta
y tot ell quedá confós
al notar l' efervescencia
que hi havia en lo teatro
contemplantlo com babcas.
Tothom d'ya: —¿Quina gracia!
¿Quin garbo! ¿Quina destresa!
¿Ab quin salero 's belluga!....
Y llavors lo pöeta
preguntá á un espectador:
—¿Quant deu guanyar aquest mestre?
—¿Quant diheu? Cinquanta naps
cada nit ab dos horetas.
Y 'l poetastre, capficat,
rumiá d' eixa manera:
¿Quant m' hauria valgut mes
ans de tirar per pöeta
haver fet treballá 'ls *peus*
que donan més que la *clepsa*!

AGULETA.

PAPERS CAMBIATS

Com que no es un fet aislat, sino que s' ha repetit varias vegadas, suposo que á ningú de vostés li haurá passat per alt.

Parlo de l' extranya conducta qu' está seguint el nostre arcalde.

Diuen malas llenguas que 'l bon senyor te una gran predisposició á ensopirse, que la seva especialitat es pesar figas, que passa la vida dormint....

Pero reparin una cosa; aque-ta son, aquest ensopiment que tan famós ha arribat á ferse, no més se posa en evidencia quan se tracta d' assumptos de certa índole.

¿Algú va á queixárseli del lamentable estat dels nostres carrers? L' arcalde dorm.

¿Se li envia una protesta contra la sofisticació dels aliments? Dorm.

¿Las bicicletas reventan mitja dotzena de criaturas? Dorm.

SILUETAS EXTRANJERAS

Per aquestes coses l' ilustre dormilega te 'ls ulls tancats y las orelles caygudas. ¡Dormint, sempre dormint!... No hi ha manera de despertar-lo.

En cambi, donguin una volta al manubri y toquin música de un altre género.

¿Veuen? Ja s' ha despertat. Vejin si s' ha despertat que...

Diari d' antes d' ahir:

«L' arcalde ha assistit á la solemne funció religiosa que han celebrat las *Hijas del Corazón* de Santa Semproniana en la seva elegant capella.»

Diari d' ahir:

—«Ab asistencia del arcalde, s' ha verificat aquest dematí la grandiosa ceremonia d' administrar la primera comunió als albergats en el Asilo del *Venerable Pastor*.»

Diari d' avuy:

—«A la inauguració del Mes de María del col·legi de las Mares Teresianas hi ha assistit l' arcalde primer »

Si hi assisteix, senyal que hi va ben despert, perque suposo que en aquells llocs y en tals solemnitats no s' pendrà la llibertat de ferhi baynas.

De tot lo qual se 'n desprén com conseqüencia legitima que l' arcalde no mes se treu la son de las orelles quan el cridan per anar á missa.

Revers de la medalla: el bisbe.

Don Jaume hauria d' estar exclusivament ficat en las cosas de l' iglesia ¿veritat?

Donchs sempre 'l trobarán compli-

cat en ceremonias bastant distanciadas del seu ministeri.

¿S' inauguran las obras de l' aduana?

Al davant de tots hi va 'l bisbe.

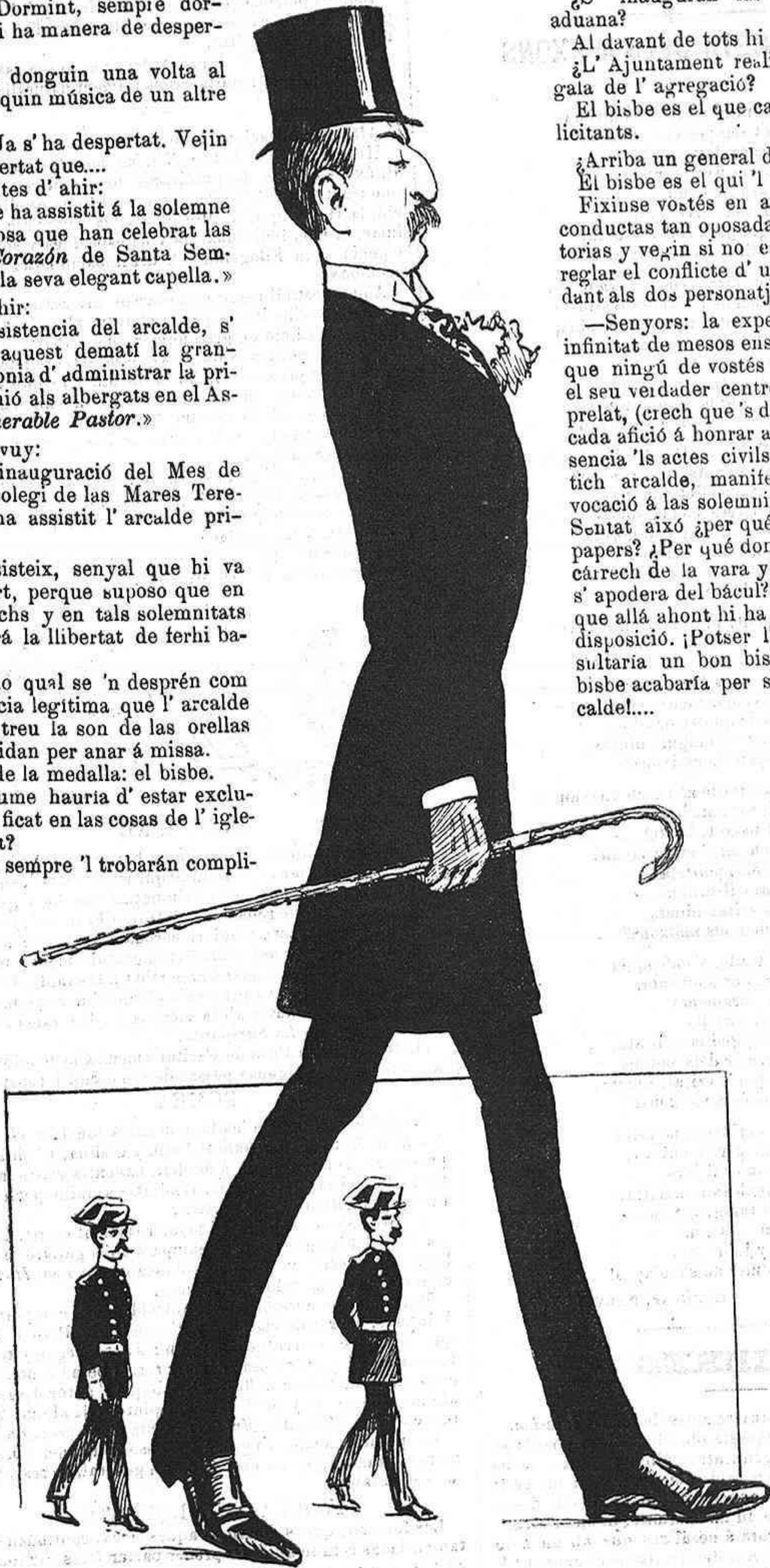
¿L' Ajuntament realisa la martin-gala de l' agregació?

El bisbe es el que capitaneja 'ls felicitants.

¿Arriba un general de no sé ahont? El bisbe es el qui 'l va á rebre.

Fixinse vostés en aquestes dugas conductas tan oposadas y contradictorias y vejin si no es qüestió d' arreglar el conflicte d' una vegada, cridant als dos personatjes y dihentlos:

—Senyors: la experiencia de una infinitat de mesos ens ha demostrat que ningú de vostés dos se troba en el seu verdader centro. Vosté, docte prelat, (crech que 's diu aixís) té marcada afició á honrar ab la seva presencia 'ls actes civils; vosté, simpá-tich arcalde, manifesta irresistible vocació á las solemnitats religiosas... Sentat aixó ¿per qué no cambian els papers? ¿Per qué don Jaume no 's fa cárrech de la vara y don Joseph no s' apodera del báculo? Es un fet probat que allá ahont hi ha l' afició hi ha la disposició. ¡Potser l' arcalde 'ns resultaria un bon bisbe!... ¡Potser el bisbe acabaria per ser un gran arcalde!...

..... ¡Piramidal!
Vels'hi aquí un yankée
monumental.

¿Qué s' hi perdria en probarho?
 ¡Mes malament de lo que ara aném...

MATIAS BONAFÉ.

LA NINETA DELS MOIXONS

¡Pobra nineta! 'M contrista
 véure't sempre tan callada,
 ab la cara demacrada
 y en terra fixa la vista.
 Al véure't per tot, soleta,
 aburrint las diversions:
 ¿vols que jo 't conti, nineta,
 lo que diuhen els moixons?

Jo que comprench, gaya nena,
 de 'ls aucells los cantos festius;
 que se 'ls secrets dels seus nius,
 y sé 'l dolor que 'ls apena;
 quan veig que ta rialleta
 ja no fa glatí als minyons...
 ¿Vols que te ho digui, nineta,
 lo que hi sentit di als moixons?

Diu l' un:—¿D' aquella alegría
 que tenia avants, qué 'n resta?

Y l' altre aucellet contesta:

—«La tristesa sols la guía.»

—«Ja no cull may cap floreta,
 ni tampoch canta cançons...»

¿Es vritat ó no, nineta,
 lo que diuhen els moixons?

—«Avants prou l' acompanyava
 un donzell.—Donchs ara no.

—¿Sabs qui era aquell minyó?

—Un que deya l' estimava.

Li deya: «amor meu», «videta...»

y en mes de quatre ocasions...»

¿Vols que te ho digui, nineta,
 lo que deyan els moixons?

—«Cada tarde al bosch anavan
 ella y ell, tot fent brasset,
 y parlant baixet, baixet...
 al ser fosch, se n' entornavan.
 Ab un sol dia, pobreta,
 han finit sas il·lusions...»
 Digas: ¿es vritat nineta,
 lo que diuhen els moixons?

—«Una tarde, s' enfosquia
 cel y terra, per moments.
 Ell, li feya juraments,
 y ella ferma resistia...
 Mes, ¡ay! caygué la pobreta;
 y entre 'l remor dels petons...»
 ¿Vols dir, que 's vritat, nineta,
 lo que diuhen els moixons?

—«Ella, cap tarde no falta
 pas al bosch; pero no hi va,
 aquell que amor li jurá.
 —¡Pobra nina! Está malalta,
 y ab la cara tan grogueta...»
 Van fugí fent saltirons
 los aucells; y jo, nineta...
 ¡no 'n sé res més dels moixons!

LLUIS G. SALVADOR.

LLIBRES

FRUCTIDOR. Drama en quatre actes de Ignasi Iglesias.—
 No tinch noticia de que aquesta obra haja sigut posada en
 escena, quan menos en algún teatro públich: l' autor acaba
 de publicarla impresa, ab notable bon gust, y en un petit
 prólech prohibeix de una manera terminant als que desit-
 jin posarla, suprimirne res, ni una paraula, ni una lletra.

A pesar d' aixó se 'ns figura á nosaltres que ab un acte
 ó dos tot lo més, podria haverse desenvol·lat perfectament l'
 assumpto de l' obra, que girá sempre sobre 'l mateix tema

sense grans variacions. Lo drama llegit se fá algún tant
 monótono: per jutjar del seu efecte representat, s' hauria
 de veure.

Son los personatjes gent treballadora, y 'l llenguatge que
 parlan sembla casi sempre recullit per medi d' un fonógrafo,
 tal es la seva fidelitat.

Lo drama del Sr. Iglesias, tant per lo seu assumpto, com
 per son diálech, resulta essencialment naturalista.

Altras publicacions rebudas.

HISTORIA NATURAL.—Edición popular, por ODÓN DE
 BUÉN.—Acaban de publicarse los quaderns 24, 25 y 26,
 que tractan de Botánica, comprenent una erudita introduc-
 ció, la Histología, la Morfología, la Anatomía, la vida ce-
 lular, la vida individual, la vida específica y social, la On-
 togenia y la Filogenia. A continuació entra á tractar de
 las algas.

Aquest estudi resulta en extrém interessant, no sols per
 son método sino també per la claretat ab qu' está escrit.—
 Ilustran l' edició un gran número de grabats.

** **LOS CRÍMENES DEL CARLISMO**—Lo folleto 1er publi-
 cat per l' empresa de *El Motín* de Madrid conté vuyt episo-
 dis de las guerras civils carlistas relatats ab gran viva y
 molta abundancia de detalls. Los adormits sentiments lli-
 berals necessitan de tant en tant lo despertador de aquests
 recorts esgarrifosos.

** **Campi qui puga**—Joguina en un acte y en vers, ori-
 ginal de *Jaume Piquet*.—Segona edició.

** **L' auca del fadri barber**—Comedia en tres actes ori-
 ginal de D. Teodoro Baró.

Aquestas dos produccions han sigut donadas á llum per
 l' empresa de *Lo Teatro Regional*.

RATA SABIA.

PRINCIPAL

La funció donada dissapte en honor y á benefici del se-
 nyor Ximeno Planas, resultá lo que esperavam: una demos-
 tració eloqüent de las grans simpatías que ha lograt con-
 quistarse 'l digne redactor del *Teatro Regional* ab sa cam-
 panya contra l' etern plagiari coronada per una condemna.

Desde 'ls actors que treballaren gratuítament y molt bé,
 fins al públich que demaná la sortida á las taulas del bene-
 ficiat, acullint la seva presencia ab unánimes aplausos, tot-
 hom cumplí com devia ab la víctima de las rancunias se-
 nils del autor de *La Suripanta*.

La banda de la Casa de Caritat amenisá la funció tocant
 ab notable ajust algunas pessas de son escullit repertori.

ROMEA

Es de agrahir que se 'ns haja donat á conéixer el drama
La Real Moza del malhaurat Feliu y Codina. L' obra 's re-
 presentá sols una vegada á Madrid, haventla retirada l' au-
 tor lo dia mateix del estreno, rendintse al fallo poch favo-
 rable del públich y de la crítica.

La Real Moza es un drama primorosament escrit. La plo-
 ma d' or del insigne poeta escampa á dojo gallardías y be-
 llesas de dicció, y en aquest concepte *La Real Moza* pot
 citarse com un modelo d' elegancia.

Te además un acte primer admirablement compost, plé
 d' interés, detxat de claretat y d' equilibri. Pero l' acció
 que tan bé comensa; degenera en los actes segon y ters en
 convencional y artificiosa. Aixís y tot; si bé no conou, ni
 avasalla, admira per la destresa ab que l' autor desarrolla
 algunas situacions y per l' excelent pintura de alguns tipos,
 tals com *La Jilguera* y *Olvido*, parenta de la protagonista.

Lo públich acullí ab grans aplausos l' última obra del
 plorat dramaturgo. La execució, en general, se resentí de
 falta d' ensaigs.

TIVOLI CIRCO-EQUESTRE

Las funcions que 's donan en aquest local continúan sent
 tan variadas com sempre. Hi prenen partartistas per tots los
 gustos, y per lo tant res te d' extrany que cada nit se vejan
 extraordinariament concorregudas.

A LAS CARRERAS DE CABALLS (per F. GÓMEZ SOLER.)

¡De pura sangre!... Rassa espanyola.

NOVEDATS

Del estreno de la ópera *Artús* ne parlém extensament en la secció de *Crónica* del present número.

Aquí sols ens cal consignar que l'èxit del estreno s'ha anat afiansant en las successivas representacions.

*

* *

Ahír devía inaugurar sos concerts matinals la Societat coral Euterpe dirigida pel mestre Goula, fill.

Lo coro ha sigut augmentat ab una secció de noys y noyas que ha de cantar algunas pèssas noves, entre las quals citarem la titulada *Flors de la Vall*, lletra de Apeles Mesures y música del mestre Goula, pare.

No duptém que la societat Euterpe, que á tan bona altura ha mantingut sempre 'l nom y la bona memoria del immortal Clavé, seguirá mereixent la bona acullida de que 's fa digne ab la séva aplicació y ab lo séu zel artístich.

*

* *

La companyia Mario comensará de un día al altre la séva campanya d'estiu en aquest teatro, presentant las obras estrenadas á la *Comedia* de Madrit, durant la temporada de hivern.

CATALUNYA

Trobatse de pas á Barcelona, procedent de América 'l xispejant actor Julio Ruiz, ha donat algunas representacions, que s'han vist extraordinariament concorregudas.

En Ruiz, á pesar de la ronquera que pateix, conserva la gracia y 'l bon humor que fan d'ell un dels artistas més salats del género xich.

LIRICH

Lo dimecres inaugurarás funcions la companyia del *Teatro Lara* de Madrit, de la qual ens ocuparem ab més extensió la próxima senmana.

GRAN-VIA.—TEATROS ECONOMICHS

Operas y operetas alternan en lo cartell sent totas ellas interpretadas ab esmero y á satisfacció del públich números que frequenta aquest teatro. Veritat es qu' en lloch del mon se donan per un preu tan reduhit, uns espectacles tan variats y executats ab tan esmero per una companyia numerosa acostumada á treballar en teatros de major categoria.

*

* *

Lo *Nou Retiro* ha comensat sas funcions, presentant una companyia regular que interpreta las obras mes celebradas del género xich.

Dintre de pochos días extindrà la vela 'l *Jardín español* ahonthi treballará la companyia dirigida per D. Joseph Bosch y D. Urbá Fando, de la qual forma part l'aplaudida primera tiple D.ª Elena Rodriguez.

S'acostan las nits calurosas, y qui vulga fresca, ja sab ahont te de anar.

N. N. N.

ÍNTIMAS VULGARS

Solitari, revisant
las cosas que guardo tévas,
vaig teixint dolsos recorts
de tres estimadas prendas:
aquest clavell blanch, ja sech,
y aquestas quatre violetas
que ja han perdut el color
y el perfum, fan referencia
al esclatar en mon pit
la amorosa primavera.
Aquest mocador brodat
que guarda encare l'essencia
de ton purissim alé
em recorda aquella festa
de Carnaval. ¡Vas dá 'l cop
vestida de jardinera!
Sabs? la nit que t vaig jurar
que t' estimava de veras;
aquella nit que ab els ulls
me deyas—soch tota téva.—
Y aquest vano mitj trencat,
á causa de la violencia
ab que te 'l vaig pendre jo;
me fa recordá ab tristesa

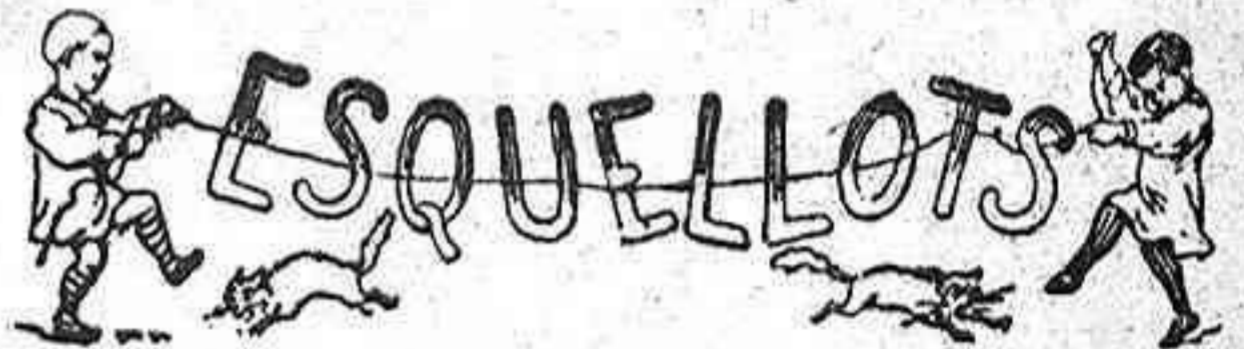
un dels primers desenganys;
el día qu' t vaig sorprendre
tapante la boca ab éll,
per no ensenyar las dentetas,
mentre t burlavas de mí
y de las mévas ximplesas.

Tot está escrit, ho sé. Causas y efectes
que gosém ó sufrim
no provenen directes d' un yo propi
sino d' un yo infinit.
Pero, al veure esclatá en ta boca hermosa,
ton iróuich somris,
mentre 'm clavas ardentá una mirada,
penso ¿Tot está escrit?
¿També está escrit que, com fins ara, sempre
t' ha g d' estimar jo, humil?
¿També está escrit que tú, tota ta vida,
t' has de burlar de mí?

Coneixent mon geni adust
y lo mans del méu carácter
de tos insults y desdenys
tas amigas se 'n estranyan;
se 'n estranyan y formals
te diuhen que 'm tinguis llástima.
Y es que no deuhen saber
ni tú tampoch crech que ho sápigas,
que si m' insultan aixis
y 'm desdenyan ta paraulas
es sols pe'l méu geni adust
y lo mans del méu carácter.

Y sabent el mal que 'm fas
y 'ls desdenys ab que profanas
el méu amor gran y pur,
els méus amichs se 'n estranyan;
se 'n estranyan y formals,
m' aconsellan olvidarte.
Y es que no deuhen saber,
ni tú tampoch crech que ho sápigas,
que si t' estimo de cor
y si t' vull ab tota l'ánima
es tan sols pe'l mal que 'm fas
y els desdenys ab que profanas
aquest amor gran y pur....
¡que de pur y gran t' espanta!

MAYET.

Ja fa prop de un mes que l'agregació es un fet. Los tinents de arcalde han anat als ex-pobles ve-hins á confessar á la gent que tingués á bé demanar alguna cosa.

—Aquí 'ns faltan tants fanals.

—Aquí una font hi estaria molt bé.

—Si feyan una escola nova 'ls pares de familia se 'n alegrarian.

—No hi ha res mes necessari que un quartelillo de bombers y una Casa de socorro.

Tothom ha demanat lo que ha volgut, y 'ls tinents de arcalde han respost amén de totas las demandas.

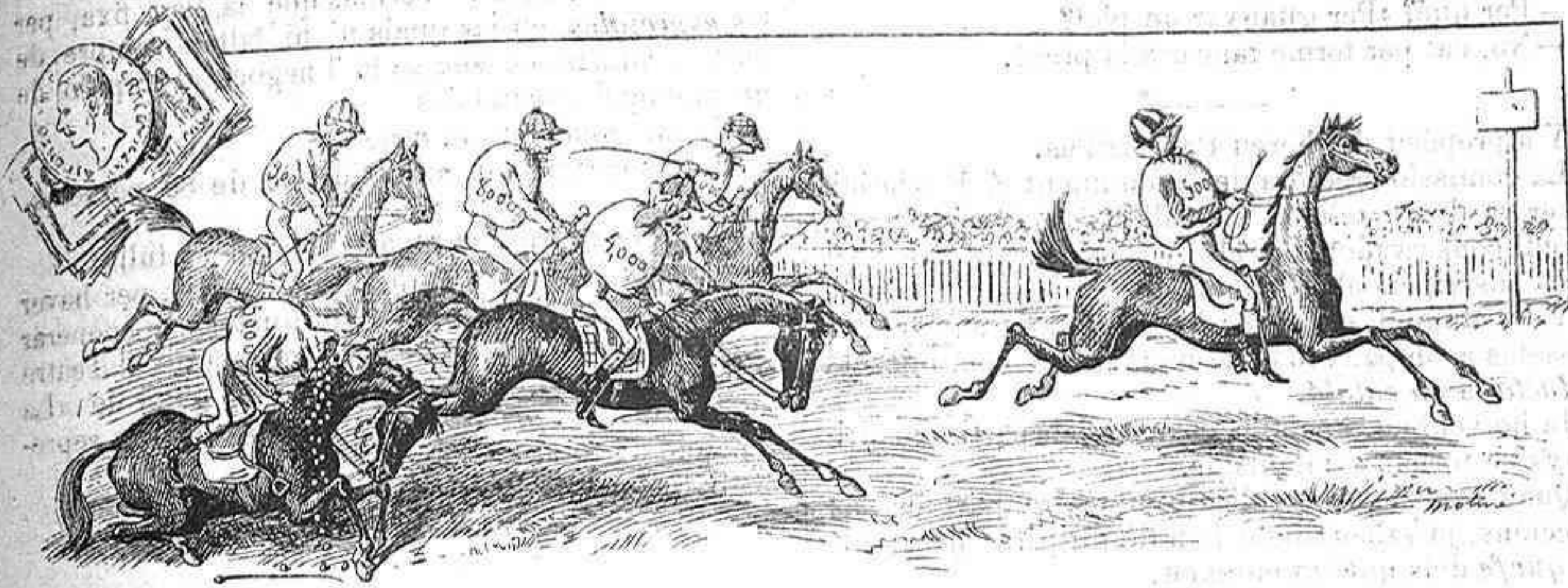
Com los propietaris de casas quan pretenen llogar un pis, se prestan á ferhi totas las reformas y reparacions que demanan los inquilinos; pero si aquests adelantan lo trimestre, bona nit viola! Ja podeu esperar sentats.

* *

Y 'ls ex-pobles el trimestre ja 'l tenen adelantat desde 'l primer día.

Barcelona 's cuida de cobrar tots los séus ingressos.

CARRERAS-RULETA

Digui 'l que digui la gent de tó,
en las carreras no més hi ha aixó.

Se cuida també de conservar tots los empleats y menja-pans que tenian.

Se cuida, finalment, de imposarlos la incomoditat de acudir á casa d'ella, per qualsevol cosa que se 'ls ofereixi.

Y dirlos: —Avuy no estich per vosté: torni á passar un altre dia.

Mentres tant la recaudació dels consúms, en lloch de augmentar disminuheix.

Per augmentar aqueixa recaudació va ferse la festa; pero 'ls resultats fins ara no responen á las esperansas agregacionistas.

¿Ahont anirém á parar per aquest camí?
No falta qui creu que l' agregació no anirà bé, fins que Barcelona s' anexioni 'l poble de Sant Boy.
Ab l' idea precisa d' establir la Casa de la Ciutat al Manicomi.

Perque lo qu' es fins ara mes que una *agregació* de pobles va semblantse la cosa un *agregat* de boigs.

Mestre Manyé diumenje las empreña contra 'ls que veient á un reo en capella, sembla que 'ls falti temps per telegrafiar á Madrit, demanant l' indult.

No sé pas que dirá D. Jaume al enterarse de aquesta filípica, ell que no 's descuida may de treure la cara, ab lo desitj de mitigar los horrors de una pena irreparable.

Quan á D. Joan se n' hi va la má, no respecta res.
Ni las mitras dels bisbes.

¡Oh! Y las consideracions que certs cassos li mereixen!

«¿Y qué fin social—diu—llevan con alargar la vida unos años (ó unos días, pues este es el secreto de Dios) á criminales incorregibles é inúti es? Apurados se verian para contestar á esta pregunta. ¡Qué efecto producía en el ánimo el ver el atán de alcanzar el indulto de los reos que debían ser ejecutados en Vich y la conducta de éstos en la capilla!... ¡Vaya unos personajes tan interesantes para que se pusiera tanto empeño en conservar su preciosa existencia!...»

Vaja, D. Joan, per Déu, sigui una mica mes considerat.

¿Qué no eran interessants els reos de Vich? ¿Aixó no ho diu mes que vosté?

¿Vol res mes interessant qu' en Vilaplana, quan declarava que si l' indultessin se faría frare?

Llegeixo:

«Ha sido nombrado por real orden vocal de la junta de construcción de la nueva Cárcel de esta ciudad, el senador del reino D. Manuel Planas y Casals.»

Una escena del porvenir:

CABALLS-SOMBRAS

Disparats allá al Hipódromo,
¡quina pena; caballers!

Fets á tall de putxinetlis
ja distreuen un xich més.

—Voldria una recomençació eficaç del Sr. Planas y Casals.

—Per què? ¿Per guanyar un plet?

—No, ca: per ferme tancar á la presó.

Y á propòsit del hereu Pantorrillas.

La comissió erectora del monument á Frederich Soler va dirigirseli en sa qualitat de President del Círcul conservador liberal invitantlo á pendre part en la subscripció oberta al efecte.

Y D. Manuel, en nom del Círcul, va enviar 200 pessetas acompanyadas de una atenta comunicació redactada en catalá.

Ja ho veuen, hasta 'ls cacichs dels partits madrienyys se tornan catalanistas.

Quan aquests se decideixin á pendre part en las eleccions, ja saben ahont han de dirigirse per tenir un *quefe* dels que ho entenen.

En la llista dels beneficis repartits als accionistas de algunas companyias espanyolas, hi figura la de las cerillas, la qual ha distribuït 80 pessetas per acció que representan un benefici líquit de un 16 per cent.

Aquí tenen un exemple eloqüent de las ganancias que poden conseguirse, mermant la quantitat del article deguda al públich.

Sustituhint las capsetas reglamentarias que han de tenir lo número de cerillas que la ley fixa, per las *especiales*, en las quals n' hi faltan sempre de vuit á quinze, es com se fá 'l negoci, al amparo de un monopoli escandalós.

Moltas gotas fan un ciri.

Moltas cerillas fan un dividendo de 80 pessetas.

Dissapte passat, se repartí la següent fulla:

—«*Avis*.—Se participa al públich que, per haver la Companyia Catalana accedit gustosa á cooperar al acte benéfic que 's celebra aquesta nit al Teatre Principal, D. Antón Ferrer y Codina, autor de «La Suripanta», ha prohibit á dita Companyia la representació de totas sas obras.

»Barcelona 22 Maig 1897.

»LA COMPANYIA CATALANA.»

Aquest rasgo de despit pinta admirablement al etern plagiari.

Li fá mal que 'ls actors, en us del séu dret y cedint á sentiments nobles y generosos, hajan tingut l' osadia de treballar gratuïtament á benefici del senyor Ximeno Planas, víctima de las persecucions enconadas del autor de *La Suripanta*.

Y li ha faltat temps per posar de relleu la grandesa de la séva ánima.

Res mes que aixó.

Perque 'l privarlos de que representin los séus plagis barruers, es una determinació contraproduhent que al cap de vall redundará en gloria y prestigi del *Teatro catalá*.

Lo trist es que hi haja encare actors y aficionats que s' avinguin á representarlos.

La senmana anterior ens ocuparem de la falta de protecció als infelissos trinxeraires.

Avuy hem de parlar de la sort reservada á un gran número de criaturas fillas de pobres obrers, qu' en la impossibilitat de ferlas lactar, per falta de recursos, moren de miseria.

No fá gayres días, una mare infelís de tres criaturas, una d' ellas de llet, que té 'l seu home sense feyna, acudí á la Casa de Maternitat, demanant que li alimentessin á aquell tros del seu cor.

Segons un periódich local, allá li respongueren que no ho podían fer, per tractarse del fill de un matrimoni legítim.

Conseqüencia que 's desprén de aquest cas.

La Provincia inverteix quantitats importants en lo sosteniment ab totas las comoditats y fins ab luxo, de una institució benéfica dedicada al amparo dels infants recen-nascuts.

Pero per disfrutar dels seus beneficis, es condició precisa é indispensable que las criaturas sigan fillas de pares incògnits.

¿Ets bort? La Provincia t' obra 'ls brassos.

RECREOS PIROZZINIANS

—Haig de rumiá unas grans festas, uns programas ben variats que deixin blaus als del casco y als dels pobles agregats.

¿Ets fill de obrers necessitats? La Província 't gira l' espatlla.

Pels primers, tots los cuidados, tots los mimos, totas las atencions imaginables: una dida sanitosa y abundant, una limpiesa esmerada, y á ser possible una familia adoptiva.

Pels segons lo desamparo, la desatenció, la miseria, y en últim extrém la mort.

¿Será perquè regularment los borts procedeixen dels deslissos de las classes altas, considerats com á mes dignes de atenció que 'ls debers de las classes humils, per honradas que sigan?

Vels'hi aquí una pregunta qu' entranya una verdadera transcendencia social.

La societat que tolera tals iniquitats no te dret á plorar, quan l' enconament de certas lluytas esclata ab tota mena de desastres.

¡Lo qu' es la justicia á Espanya!

L' altre dia davant del Jurat en la sala de lo criminal de la nostra Audiencia 's va veure una causa per incendi de unas gatosas. Los danys produhits sigueren valorats en tres pessetas vinticinch cèntims.

Y per aquesta miseria de 13 rals se va instruhir una causa que conta una porció de fullas, va constituhirse 'l Jurat ab vehins procedents del jutjat de Vilanova, d' allá van haver de venir també 'ls testimonis y 'ls périts, y se celebrá, finalment, una vista pública ab tots los requisits.

Y ara falta consignar lo millor, y es que l' acusat sigué absolt.

Aixís m' agradan els Tribunals: que aprofitin el temps.

Una escena fí de sigle.

Se tracta de una noya enamorada perdudament de un jove, ab qui sos pares s' oposan de una manera terminant á que hi tinga relacions.

La minyona plorant á llágrima viva 's despedeix del séu amant.

—¡Ay Déu méul...—exclama—¿Cóm ha de ser possible que no torni jo á veure't en tots los días de la meva vida?

—No hi ha mes que un medi—respon lo jove.

—¿Quín?

—Deixam una vintena de duros.

Quan riu en Pere Joan
(qu' es un que la sab molt llarga)
per poch que hu fassi, diu sempre:
—Jo rich fins per las butxacas—
y no li falta rahó
perque las dú foradadas.

HEREU RABANISSAS.

—Al paperaire Puigvert
ara estimas, Montserrat?
—Sí, l' adoro, y ell, l' ingrát
no 'm fá massa bon paper.

FELIÓNS PETIT.

A la fonda de 'n Maynou
vaig aná un dia á menjar
y al mosso vaig indicar:
—Portam un dinar de bou.

Y ell ab garbo y bons modals
cumplint lo que demanava,
al cap de poch temps tornava
ab una garba d' aufals.

P. GIRÓ Y B. DE V.

—Pro si no 'n sé fer de versos!...
—Vaja, que 'm vol contá á mí:
miri, aquí li deixo l' álbúm:
fássinme'n un de petit.

VICENTÓ.

QÜENTO

En una mateixa cambra dormían dos amichs, als quals anomenarém Anton y Joan.

—Joan, qué ja dorms?

—No—va respondre aquest.

—Me'n alegro. Perque volía demanarte un favor.

—Digas.

—Podrías deixarme cinch duros?

En Joan no respon.

—Que no 'm sents, Joan?

—Dormo.

—Pero no m' havías dit qu' encare no dormías?

—Dispensa noy; t' ho havia dit somiant.

UN ORADOR DE BROMA

—Vaig á di un brindis.

—Comenso... ¿Estém?

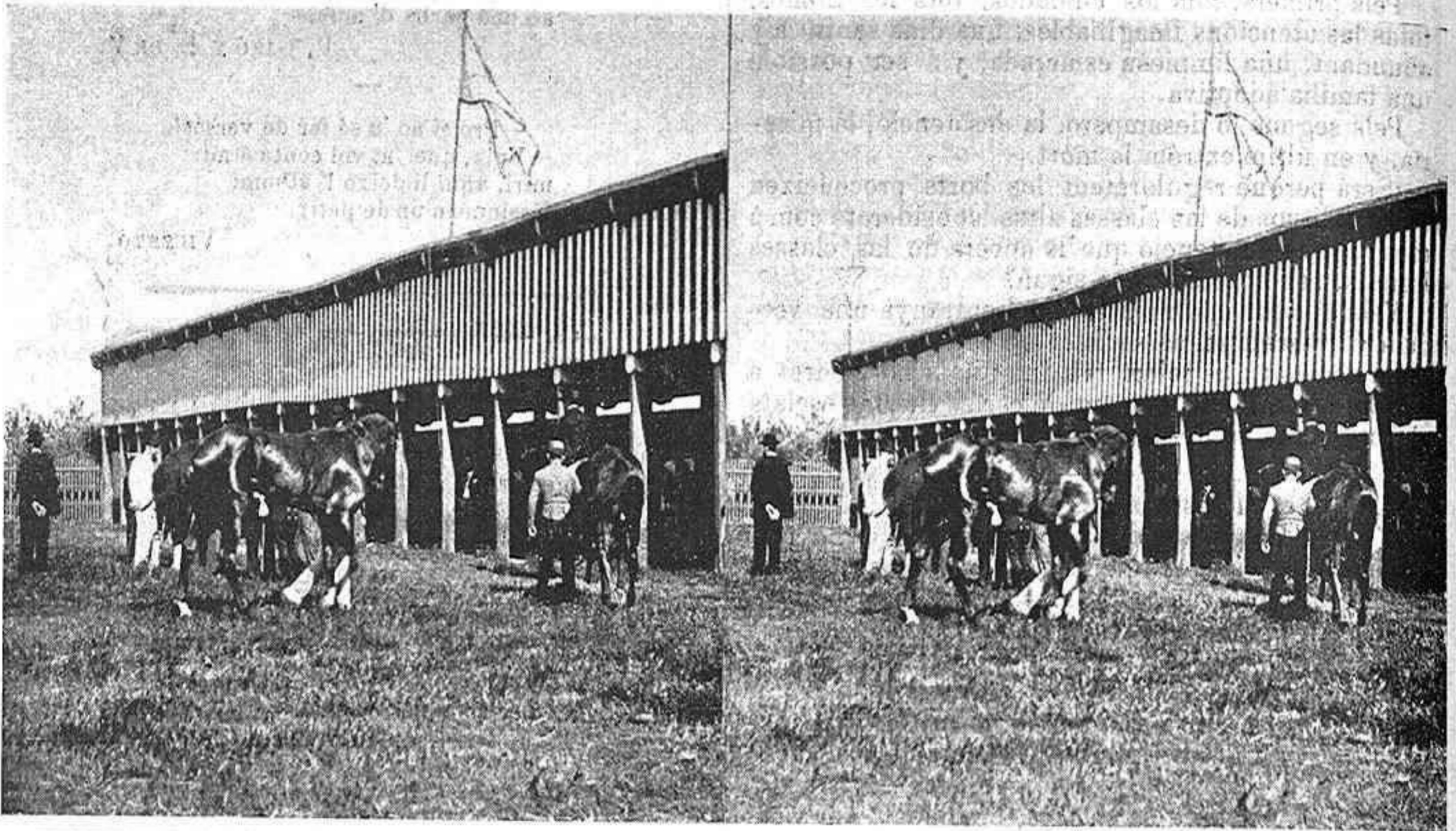

—Pero... ¡qué diable!

—¡Fumém! ¡fumém!

L' ESTEREOSCOP DE «LA ESQUELLA» (*)

(Fot. Rus.)

HIPÓDROMO DE BARCELONA

Quadras dels caballs que prenen part en las carreras.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Pas-qu al.*
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Batalla de reynas.*
- 3.ª GEROGLÍFICH.—*Com més presos més esclaus.*

XARADAS

I

LAPSUS

Va venir de *Dugas-tres*
à servir á don Mariano
una noya ab mes primera
que 'l bacallá de Bilbao.

Sempre 'm sembla que la sento
preguntá á un xicot molt guapo
que servia d' assistent
al senyor don Mariano:

—¿Voldria ferme 'l favor,
si es que no li causa enfado,
de tirarme la cistella
que hi deixat sobre 'l lavabo?

Lo xicot va contestar
desde 'l balcó del seu quarto:

—No comprendo.

—Home, que 'm tiris
la cistella *daltabaco*,
que haig d' aná á comprar *total*
á la tenda de ca 'n Matxo.

—Aguarda, pues, prenda mia,
que al momento te la traigo.

Y baixá á una cigarrera
plena á curull dels Habanos,
que me 'ls hauria fumat
sens fer compliments al amo.

Dihentli l' assistent així:

—Toma, te traigo el tabaco
que há poco tú me pediste.

—Y ara, noy, que estás borrarxo?
T' he demanat la cistella
y no tots aquests cigarros.

ESCOLÁ VILAFRANQUÍ

II

Distreta estant la *dos-terça*
la *hu-terç* acariciant,
desde la *total* la veyá
un estúpit soldat ras.

TAP DE SURO.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Sego-
na: part de la persona.—Tercera: animal.—Quarta: poble
catalá.—Quinta: plassa de Barcelona.—Sexta: animal.—
—Séptima: consonant.

MET ESCALA.

ENDAVINALLA

Tall ne tinch y may ne menjó;

(*) En la llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, trobaran els nostres lectors al preu de 6 pessetas cada un magnífichs y perfeccionats aparatos pera mirar aquestas vistas, á las quals donan un relleu extraordinari.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

Última obra del eminente novelista
B. PÉREZ GALDÓS

NOVEDAD

NOVEDAD

MISERICORDIA

Un tomo 8.º esmeradamente impreso Ptas. 3.

COLECCIÓN DIAMANTE (EDICIÓN LÓPEZ)

Obra nueva: tomo 52 ♦♦ Novedad: tomo 52

FINNA

FOR

JOSÉ ORTEGA MUNILLA

Un elegante tomo de unas 200 páginas con cubierta al cromo. Precio Ptas. 0'50.

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA»

Barcelona á la vista

PRECIOSO ALBUM DE FOTOGRAFÍAS
DE LA CAPITAL.

Acaba de publicarse el

Cuaderno 10.º

De venta los cuadernos

1.º-2.º-3.º-4.º-5.º-6.º-7.º-8.º-9.º y 10.º

¡¡30 céntimos cuaderno!!

PROVINCIAS: 35.

EN PRENSA
el cuaderno 11
ALREDEDORES

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

CONSEQUENCIAS DE L' AGREGACIÓ

Per no tenirla á ciutat,
la familia Romaguera

treu la torre del Putxet
y la porta á Vallvidrera.

esquena y no só persona.
Jo crech que tonto ser 
qui no endavini eixa broma.

P. VILA HOMS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Arbre en plural.
- 8 7 6 6 5 7 2—Poble catal .
- 7 2 5 2 2 7—
- 1 2 5 8 7—
- 7 2 2 1—
- 7 2 2—
- 1 8—
- 2 5 8—
- 8 1 6 7—
- 8 7 2 2 8—
- 2 2 7 4 3 7—
- 8 7 8 5 6 6 7—
- 1 2 3 4 5 2 2 7—
- 4 3 2 7 8 7 6—
- 4 3 5 2 2 7—
- 4 3 4 5 6—
- 8 5 4 7—
- 8 7 8—

8 3—Nota musical.
4—Consonant.

CHIQUITO DE EGARA Y NOY DE TARRASSA.

TRENCA-CLOSCAS

DANIEL DUFOR
FELIP E. DUR N SANS 

Combinar aquestas lletres de manera que 'n resultin los
títuls de dos dramas castellans d' un mateix autor.

MAMSELLE PIPÍ.

GEROGLIFICH

6 O
N D
II
O O L O O
O
II
J no 'n m O

NOY TORRAS.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.